

ЦИЈЕНА:

за Црну Гору на годину 10 перп., на по год.
5 перп.; ван земље 15 франака у злату.

за Црну Гору БРОЈ 10 ПАРА
за СТРАНЕ ЗЕМЉЕ БРОЈ 20 ПАРА

ЛИСТ ИЗЛАЗИ
УТОРНИКОМ И ПЕТКОМ

ВЈЕСНИК

АДРЕСА:
„Вјесник“ Цетиње, (Црна Гора)
ADRESSE:
„Vjesnik“ Cetinje (Monténégro)

РУКОПИСЕ ВАЉА СЛАТИ УРЕДНИШТВУ „ВЈЕСНИКА“
А ПРЕПЛАТУ И ОГЛАСЕ АДМИНИСТРАЦИЈИ
ОГЛАСИ СЕ НАПЛАТУЈУ ПО ПОГОДБИ

Врховна Команда саопштава:

Санџачка војска продужила је офанзиву 28. и 29. нов. и освојила Вишеград, којом је приликом заробила преко 30 војника и заплијенила: 30 коња, 10 товара хљеба, 400 пари цреваља, много муниције, 500 бјелева, 10 товара шећера, 3 товара кафе, много одијела, 1 товар соли, 6 сабаља, 1 кујну, велику количину превојног материјала, консерва и осталог материјала.

Непријатељ, одступајући преко Дрине код Вишеграда, заплијенио је мост и два магацина у Вишеграду.

На осталим фронтима дан је прошао без важнијих догађаја.

Српска војска продужава успјешну офанзиву против непријатеља, који одступа давајући слаб отпор. У овом наступу српске трупе избиле су на Дрину — у близини Саве, и заузеле положаје у циљу да нападну непријатеља код Биограда.

28. нов. заробљено је 8 официра, 2188 војника, 9 брдских топова, 19 пољских топова, 2 хаубице, 1 митраљез, 250 коња, 68 кара, 593 кола, 6 кујна, 4 аутомобила, 3 заставе и много другог материјала.

30. новембар прошао је на Црногорском ратишту без важнијих догађаја.

29. новембра српска војска продужила је гоњење непријатеља који одступа, и избила на линију Добрава—Пеџка—Завлака—Обреновац—Авала—Гроцка. У току овога дана заробила је: 9 официра, 2.988 војника, 1 брдски и 13 пољских топова, а са 29. новембром закључно заробљено је: 160 официра, 30.000 војника, 125 топова, 56 митраљеза, 1.200 коња, 1.400 кола и огроман остали ратни материјал.

Ријеч о Србији*)

— Леонид Андрејев —

Мучан је то посао: разликовати оскудицу, дијелити гладне по класама, а за несретне и пострадале тражити степен и врсте. Опљачкани, гладни и несретни су Белијанци; опљачкани, гладни и несретни су Јевреји и Пољаци око Висле и у Галицији; несретни, гладни, опљачкани су и Срби. Ко смије да се усуди савијати, коме је теже, чији је глад страшнији и неспоснији: Јевреја, Белијанца или Србина? Којом чахом да се измјере и сравне сузе; гдје је та мјера, која ће оцијенити тежину увреда и страдања? Све су сузе слане.

Са широким одзивом и добротом, која облагорођава епоху најкрвавијег рата и мртву воду разора претвара у живо врело љубави и саздања, наш је народ, не баш сит, одвојио мрвицу од својих уста и помогао Јевреје и Белијанце. Али Србима још није помогао, — а тешко је Србима, врло тешко. Не смијем да сравњујем — но једва да је икоме на свијету теже и горе.

Па? Ми не чујемо с те стране ни жалбе ни громког крика за помоћ. Напротив, свакога нам дана пригушени глас бодро јавља: „Не мари, ми се још држимо. Борите се, ви тамо, за свето наше заједничко дјело, а ми, ми се још држимо!“ Само, што се у тренутку тога далекога и бодрога гласа ипак опажа, како он с дана у дан слаби од сталног губитка крви — и ако прислухнете боље, осјетићете у њему најдубљу тугу и очајање — ужас!

Рат је почео са Србијом: у великој борби народа, први војник, који је погинуо био је Србин, а то се неће заборавити, то ће убиљежити историја. И од тог првог погинулог Србина па до оног, који је убијен јуче, данас, овај час — че-

тири су мјесеца, четири се мјесеца јуначки бије мали, осамљени и витешки народ са својим краљевићем Александром на челу.

Погледајте на карту: за леђима Пољске — силна Русија; за Белијом, пружајући тој братске руке, богата Француска и јака Енглеска. А Србија? Видите како је усамљена са свих страна, како је далеко од јединог свог пријатеља Русије и како је мрк, страхан и подозрив сусјед њен. Све је око ње јадно као и она сама. Али жалба не чујете; свакога дана отуда доноси жица пригушен и бодар глас, који све више слаби: „Ништа, ништа; ми се још држимо — борите се спокојно!“

Па докле?

Ми много знамо о тешком стању Србије, али још више знамо што су о њој причали Нијемци. С плитким осмјехом ситога Њифте, с увјерењем тупих људи — а то је и духовито и забавно — они су нам у хиљаду карикатура приказивали „Србију“: њене колибе, њене босе војнике и одрпане министре, њенога престолонаследника Александра, који сам — а то је врхунац оштроумља — крпи своје хаљине. Али, што се шире смије плитко лице Нијемца-мјештанина, то се више напуња наше срце жалом и тугом. Ми ми сами нијесмо богаташи; ми знамо глад и биједу: на сваку нашу палату напада милион ниских колибича. Нас не може сиромаштво нагнати на смијех! И, ако је истина, као што тврде, да српски војници ратују боси, да немају ни новца, ни љекара, ни љекова — то је тим болније и тим тужније. А за њихово „стратешки“ одступање кажу, да је оно само маневар јуначких сиромаша, који одступају, јер немају муниције. Говори се и то, да су већ сви мушки на бојишту, и старци и прираштај, а то није ни чудо, јер иначе откуда ће да црпи снагу та мала војска, која је у рату већ три године, а која је данас савом свијетом крвавом Мелоху? На домовима су остали изнемогли старци и деца, а деца, али треба се бити до саме смрти, а бити.

Но, не заборавите, да се са Србима не води рат. Не заборавите, да је то, казана експедиција на Србију, није војнички, не офанзивни, него целати и пихови целати. У рату има макар неких правила, ситних ублажавања, спољашње коректности: народ на страну — војска се с војском бије, и то је рат. Али, гдје може бити граница и краја за казнену експедицију? Та, њој је једини циљ казнити строго и запласити. Ако Нијемци у Белији изналазе повод, да оправдају вјешање стотине грађана и палаче катедрале — зар је то потребно онима, који кажувају? Под виллом подложног некористољубља Аустријанци су од почетка рата изјављивали да они не теже за „територијалним освајањем“ — њима само треба српске крви, српског страха, српске несреће. Они сами туже, они сами суде, они су сами и целати — сто, то је тај срамни аустријски поход на једну изнемоглу земљу. Њихова је цинична лозинка: што више овладам, више ћу истријебити — а у ствари, што више слабих, које је лако савладати, више ће да ликује аустријска правда.

Нечувано! С голим цинизмом, коме нема равна, пред очима свега цивилизованог свијета, не пропуштајући ни једну објаву — Аустријанци су циљну једну земљу покушали да претворе у пусто крваво губилиште од хиљаде квадратних километара, свако дрво у вјешала, сваку главу као материјал за целата. Нечувано!

И ондје, гдје су могли, они су своја обећања и извршили. Њихова су погромска звјерства тако ужасна, да је одвратно о њима говорити. Човјек се осјећа, као да је пренесен у какав нерални свијет, у који се може загледати на тренут — задржати се у њему не подноси свијест. „Било је тако страшно, да нијесам осјећао страх“ — говорио је по којим Семјонов, описујући пропаст оклопнице „Суваров“, на којој је био за вријеме битке код Цушине. И ондје, у Србији, Аустријанци су починили такве страхоте, да их човјек престаје осјећати; има за нашу чувства граница, иза које човјек не осјећа ништа, као да не вјерује свједочанству својих очију. Ја нећу да наводим факта: она су сабрана, заведена и записнички овјерена, (као што је то учинио и Вандервелде у одговору на њемачка звјерства у Белији), а у своје вријеме, кад се установи часни суд Европе, она ће примити своју оцјену.

Ипак ваља поновити и подвући: овлје се Аустријанци нијесу жаљали; у своме позиву да кажњавају и застрашују, они нијесу наишли на Белијанце или Французе, којима њемачка надуваност још и признаје по нека људска права — они су наишли на Славена, нижу расу, нешто средње између гориле и човјека, неку врсту колонијалног Бушмена или Малајаца. Али за тако нешто њихова је рука, рука тих „културтрегера“, довољно тешка, па се може представити, до ког су степена Аустријанци дошли у свом безграничном кажњавању — и што још обећавају Србији, трајајући своје корпусе у њену границу. Листови су јавили да се седам корпуса крећу на Србију. Седам корпуса — то је округло 280.000 љедата — послала казне, који не траже „територијалног освајања“, него само крви српске, српског страха и српске несреће! Како ће опустошити српску земљу! Какава ће се пустиња појавити на Балкану, ако Нијемцима успије њихов план и ако их друга јача и свијетлија сила не задржи на првој степеници нечуваеног губилишта!

Наш добри и славни народ, који је већ помогао Белијанца и Пољака, не смије да заборави измучену, истрошену и херојски ћутљиву Србију. Њено сиромаштво није грјех, који треба сакривати и којега се треба стидјети. Ако је тијело српскога војника ипак бразготинама турских јатагана и убојима аустријских бајонета, његове су руке покривене жуљевима од рада. Сав његов историјски живот — то је живот простог мученика-радника, који једном руком држи мотику, а другом заклања главу; његов живот — то је мученички живот, а не живот богаташтва, градити асфалтоване улице, готски Вертајм и Алеу Побједа! Да, он је биједан — босе руке су му пуне жуљева и тијело му је од модрица, а душа му је исцупљена неискреном тугом — он, Србин, чија дјеца мјесто у школу морају на борбу, да се боре за слободу и живот.

Помоћи му треба, одмах, неодложно! И још мање, што се мислило заборавити мислени Србију у Србији, час љубе, топло, искрено и њежно. Зађите само по њеним крвавим пољанама и градовима, па ће вам се учинити као да сте какав књаз или пророк — с таквом ће вас љубављу и поштовањем окружити измучени ти људи. Посљедњи филм простријеће под ваше ноге, откидаће од својих гладних уста и потоњи залог хљеба, па ће вас угостити божастеном свесрдношћу сиромаша, вас, најдражега госта из миле Русије. Молећи се Богу, кога ће они поменути у молитви прије своје дјее? Русију! Стотинама година чекајући сунце, у коју су земљу упирали поглед њихови раснети; куд и данас шаље своје сузе и уздахе мајка измучене дјее? Тамо, гдје се иза сиве магле свијетли у небо златна купола московскога Кремља.

Нас уопште тако мало љубе и уважају: варвари — недавно је викао на нас Либкнехт — варвари, вас треба бацити с ову страну Урала! За то тим више ваља да цијенимо ову њежну и искрену љубав; у њој је залог не само српског, него и нашег препорода. Појачајте љубав, појачајте! Ако други народи ратују за свјетско господство, за комад земље или мора, то ми треба да војујемо још и за то да нас уважују.

Појачајте љубав, појачајте своју дарежљивост, појачајте своју великодушност!

Помозите Србину, који ћути, ћути, али из њега све више понестаје крви...

„Биржевија Вједомости“ од 11. новембра 1914. год.

Овдашњи Царско-Руски Војни Агент, г. генерал Н. Потапов, примио је ово службено саопштење:

Петроград, 30. новембра у 1-20 по поноћи. Бојеви у рејону Прашних—Цјеханов развијају се нормално.

27. и 28. новембра поновили су се жестоки нападаји Нијемаца на фронту Илово—Лович, који су трајали дан и ноћ. Сви су ти нападаји

одбијени уз огромне њемачке губитке. На неколико мјеста ми смо успјешно прелазили у бајонетске контра-нападе.

На осталом фронту, дуж лијевог обале Висле, било је само препуцавања. На неким тачкама непријатељ се повукао даље од наше борбене линије.

У упорној битци јужно од Кракова ми смо у току једнога и по дана заплијенили 4 топа и неколико митраљеза, а заробили до 4000 војника. 28. новембра продужена је борба с пређашњим напрезањима.

У Карпатима, на пријелазима од ријеке Дунај до висова Бабје Горе, опажене су знатне снаге аустријске, које покушавају да пријеђу у наступање.

На кавкаском фронту није било 27. новембра значајнијих бојева.

Румунија и Србија

Букурешки „Журнал де Балкан“ под горњим натписом доноси овај чланак:

Страна у историји, коју је Србија врхом свога мача исписала од почетка овога рата, заувјек ће бити славна. Слава Србијина неће бити умањена, ма што од сада наступило. Уосталом судба Србијина неће бити одређена на аустријско-српском војништу. На фронту аустријско-српском неће бити одлучена судбина ни Србије, ни Аустрије. Овај рат није рат једнога народа против другог него једне групе сила против друге. — Аустријанци, не могавши побједити Србе, објављују преко својих агенција — Волф-бироа и Кореспонденц-биро-а — да су Срби исцрпљени и да је њихово уништење питање само од неколико дана. Наше информације нас увјеравају, на срећу, да мирно треба примити овај аустријски блеф. Да Аустријанци имају намјере, да се реванширају за многе поразе, које су им Срби наннјели, у то вјерујемо. Али, зар они нијесу имали намјере још од почетка да побједе? Од ријечи пак до дјела је далеко. Предпоставимо међутим, да ће Аустрија имати успјеха. У овом је случају створена нова ситуација за балканске државе, а нарочито за Румунију, и сад је умјесно запитати се, да ли Румунија може допустити да Аустрија окупира српско земљиште. Томе питању треба румунске патриоте и државници куражно и отворено да погледају у очи. Независно од тога, што је Србија једна пријатељска земља, и ма да Румунију не обвезује никакав уговор, сама сигурност румунске краљевине тражи да притечемо у помоћ Србији. Не треба се дати заваравати, каква чувства Аустрија гаји према нама а нарочито у овом тренутку. Румунска је влада била коректна у својој неутралности; али она, је у извјесним моментима учинила њемачкој услуге, које се нијесу слагале с дужностима, које јој је налагала политика неутралности. При свем том Аустро-Нијемци се не могу варати о јавном чувству у Румунији. Они знају, шта могу ишчекивати, чега се могу бојати. Било то добро или зло — то је чињеница. Под тим условима Румунија не може остати индиферентна — и стигао је тренутак, кад треба да дјела.

* Велики руски књижевник написао је овај чланак у тренутку, кад је највећа опасност пријетила српском народу. Захвалност је малена ријеч — Српство ће се цијелом својом душом одужити Андрејеву. (Ур.)

ТЕЛЕГРАМИ

Крагујевац, 28. новембра. Наредба Врховног Команданта за цијелу војску гласи: „Јунаци! Надчовјечанском храброшћу и узвишеним жртвама ви сте, мили моји јунаци, у крвавим бојевима посљедњих дана потукли непријатеља, и са брзином, нечуеном у ратној историји, гоните његову разбијену војску. Ви сте потукли 4 непријатељска корпуса, задобили сте силне трофеје и у досадашњи вијенац ваших победа уписали сте славне побједе на Овчару и Каблару, на Суворору и Маљену, на Космају, Љигу и Колубари! Бранећи слободу своје земље, ви сте на тим планинама и на обалама тих милих наших ријека подigli величанствене, вјечите споменике нашег јунаштва; подigli сте споменике, који ће покољењима причати о вашим славним дјелима. Побједама вашим они ће да се диве, отаџбина ће вам бити вјечито благодарна, а ја сам горд, што сам на челу вашем и што моме узвишеном оцу могу поднијети још један сјајан подвиг његових личних соколова. Шаљући вам моје поздраве, ја вас, јунаци, позивам да са гвозденом вољом продужите гоњење непријатеља. Протјерајте га из наше миле земље! Повратите огњишта нејачи, коју је непријатељ сурово са домова њихових отјерао, казните га до краја и по трећи пут покажите му, како Србин брани своју груду земље. До посљедњег даха гоните његове свирепе хорде! Напријед, на Дрину и Саву! Слава палим на бојном пољу! Живјели лични официри и војници! Врховни Командант, Престолонаследник Александар“.

Нит, 28. нов. Сјутра у недјељу 30. ов. мј. на дан славе Њ. В. Краља Петра биће у овдашњој саборној цркви свечана архијерејска литургија с молепствијем.

Његова екселенција белгијски посланик у Србији саопштио је предсједнику Мин. Савета, Министру Иностранних Дјела, Г. Николи Пашићу овај телеграм: „Хавр, 28. нов. Изволите поднијети српској Краљевској Влади искрена честитања белгијске Краљевске Владе на сјајној побједи, коју је задобила српска војска. — Белгијски министар спољних послова“.

Крагујевац, 29. нов. У току 27. новембра на западном и сјеверозападном фронту наше су трупе продужиле гоњење непријатеља, који се непрестано у хитњи повлачи и заузеле Бајину Башту, Рогачицу и Каменицу. У правцу Младеновац—Биоград непријатељ је, послје неуспјешних напада на наше положаје, почео да се повлачи и наше су трупе и на овом фронту прешле у наступање. На фронту према Дунаву није се десило ништа значајније. У току 27. новембра заробили смо 7 официра и 4.770 војника, међу којима има доста рањених, а заплијенили смо 3 митралеза, 8 пољских топова, 1 брдску хаубицу, мноштво муницијских кола с муницијом, неколико аутомобила, 1 рефлектор, велику количину пионерског и запрежног материјала и много кола. Поред осталог ратног плијена трупе једне наше дивизије отеле су од једног мађарског пука једну заставу мађарских боја, коју је пук у борби носио. Застава је од тешке свиле, са златним украсима и са овим натписом око круне светог Стевана: „Живео краљ, живјела отаџбина! Нека Бог предводи наше борце!“ Застава је дар мађарских госпођа учињен 1914.

Ниш, 29. нов. Њ. В. Краљ благоизволио је понова послати главном одбору за помоћ војним обвезницима и пострадалима у рату

15.000 динара. Главни је одбор дубоко благодаран Њ. В. Краљу на овоме прилогу.

Ниш, 30. нов. Министарство Ин. Дјела добило је од нашег посланства у Петрограду овај телеграм: Предсједник Мариуполске Општине упутио је посланству следећи телеграм с молбом да се достави Њ. Вел. Краљу: „Мариуполска Градска Општина испуњена дирљивим осјећајима према српском народу, који је живио усред тешких искушења и увијек са самопрегоријевањем чувао светиње Славенства, са усхићењем подноси Вашем Величанству осјећаје дивљења јуначкој борби племенитог српског народа, коју тако истрајно води са старим непријатељем свих Славена, и најпокорније моли Ваше Величанство, да прими три хиљаде рубаља, које је општина одредила на потребе ваше јуначке и храбре војске“.

Крагујевац, 30. нов. У току 28. новембра наше трупе продужиле су гоњење непријатеља. Сви његови покушаји да се са заштитницама одупру гоњењу, сломљени су. Наше су трупе на линији Мокра Гора—Завлака—Добрава и продужиле чишћење нашег земљишта од непријатељских разбијених трупа. На правцу Београд—Младеновац наше се наступање успјешно продужава. Непријатељ се повукао јужно од Авале и југоисточно од Обреновца. На осталим дјеловима сјеверног фронта није се десило ништа значајније. У току 28. нов. заробили смо на цијелом фронту: 7 официра, 2188 војника; заплијенили смо 2 заставе, 16 пољских топова, 7 брдских топова, 3 хаубице, 1 мигралез, 5 лафета и мноштво сваковрсног материјала као: артиљеријске муниције, кара, кола, понтонских чамаца и т.д.

Ниш, 30. новембра. Телеграми измјењени између Главног команданту руске војске Њ. В. Вел. Краља Николаја Николајевича и Врхов. Команданта наше војске Њ. Кр. Височанста Престолонаследника Александра гласе: „Њ. Кр. Вис. Престолонаследнику Александру — Крагујевац. — Са одушевљењем честитам у име цијеле руске војске и у име своје јуначкој братској српској војсци велику побједу и пораз Аустријанаца. Нека вам помогне Бог и благослови даље подвиге и успјехе. Генерал-ађутант Николај.“ — Њ. Им. Височ. Великом Књазу Николају Николајевичу, Руски Главни Стан, Русија. — Молим да Ваше Царско Височанство заједно са братском нам и сиљном руском војском прими изразе искрене захвалности од моје војске и од мене за топле честитке, које сте ми извољели упутити поводом наших садашњих победа. Пратећи са дивљењем циновске подвиге руских трупа, ми тврдо вјерујемо да ће Свевишњи Творац, ускоро благословити дефинитивну побједу нашег оружја над заједничким непријатељем. Александар“.

Ниш, 30. новем. Сер Едвард Греј, Енглески Министар Иностр. Дјела, честитао је преко нашег посланика у Лондону посљедње велике успјехе наше војске, хвалећи јунаштво и издржљивост српског народа.

Ниш, 30. нов. Народни посланици свих странака упутили су овакав телеграм Леониду Андрејеву, књижевнику: „Хвала вам! Хвала вам на свему, на неисцрпном милосрђу неизмјерне руске душе, хвала вам на правом схватању и генијалној дефиницији српских очајних борба, патња и мука. Хвала вам на најдрагоценијој похвали хероизма српског народа. Хвала вам на топлим саучешћу ваше pjesничке душе у неописаним боловима, које српски народ без фанфаронства и рекламе ћутке сноси; нарочито вам

хвала што сте тако изразито открили руском друштву бесконачну и жарку љубав Срба према нашој драгој Русији и славном и милом руском народу. Ваша ријеч и ваша суза изазвала је наше сузе, и ми је сматрамо као највећу утјеху души српској, па зато, као ауторизовани тумачи осјећања нашег нападеног народа, ми вам у име његово шаљемо искрено и велико хвала! Спасио!“

Лондон, 28. нов. Сва лондонска штампа одушевљено је поздравила српску сјајну побједу. „Тајмс“, говорећи о енглеској побједи на мору, додаје, да ипак прво мјесто части припада српској храброј и неустрашимој војсци, што је тотално поразило аустријску. Та побједна мора имати знаменитих политичких и војничких посљедица. „Пал Мал Газет“ каже, све војске Савезника, треба да се дигну и поздраве српску војску са громким узвиком: Живјела! — Овдје је у свима круговима утисак изванредан и сиљан. Мора се додати да је изјава српског новог кабинета учинила врло добар утисак. (Нар. извјештај).

Лондон, 29. нов. Српска побједна произвела је у Енглеској велико задовољство. Штампа пише да почасно мјесто у овоме рату припада несавладивој српској војсци.

Рим, 29. нов. Из Петрограда јављају, да се нападају и одбрана на југу од Кракова настављају. Покушаји њемачки да пробију руски фронт нијесу успјели.

„Голоа“ прима из Петрограда да су руски авијатичари бомбардовали Бреславска утврђења.

Енглески листови тврде да су њемачке крстарице, које су биле потопљене од енглеске флоте биле сиљно наоружане, а енглеске лађе које су их потопиле да су најјаче јединице енглеске флоте.

Лондон, 29. нов. Побуњеници из Јужне Африке смирили су се. Енглези ће отпочети скоро акцију против њемачке колоније у Јужној Африци.

Енглески министар иностраних дјела тражио је агресиван за Сир Хенри Ховерда у својој опномоћеног министра код Св. Столице, што је Папа примио.

Лондон, 29. нов. Флота енглеска потопила је крстарице њемачке „Нирнберг“ и „Дрезден“.

Рим, 29. нов. „Daily Telegraph“ прима из Атине, да је јавно мишљење против рата, а „Трибуни“ јављају да Грчка неће улазити у рат док се садашња ситуација не би промијенила.

Каиро, 29. нов. Хусеин Кемал који је одређен да ступи на пријесто, неће носити титулу кедива, већ малека т. ј. султана. Не зна се да ли је то учињено по избору улема или Енглеске као заштитнице. Успостављање малека значи и вјерску шизму.

Енглези су концентрисали у Египту војску од 100.000 људи.

Вашингтон, 29. нов. У својој посланици конгресу у Вашингтону, предсједник Вилсон изјавио је да ће Сједињене Америчке Државе моћи бити у односима са европским тргом. Вилсон подржава отварање трговачких путева са центром Јужне Америке. Односи Сједињених Држава са пријатељским земљама сачињава величину америчке нације. Вилсон је увјерен да ће Сједињеним Државама пасти у дио да успоставе мир и слогу међу ратујућим странама.

Амстердам, 29. новембра. Јавља се да су савезници ушли у Рулерс.

Лондон, 29. новембра. Пресбирио јавља да енглески вицеадмирал извјештава да је и крстарица „Нирнберг“ потопљена, а да се наставља

трагање „Дрездена“. Борба је трајала 5 сати с прекидима. „Шарнхорст“ је потонуо послје 3 сата, а „Гнајзенау“ 2 сата иза тога. Мање непријатељске крстарице растјеране су и гоне их енглеске крстарице. Енглези нијесу изгубили ни једног брода.

Пораз ескадре грофа фон Шпеса и његова смрт изазвало је запрепашћење у Њемачкој. Њемачки амбасадор у Америци одрекао је примање посјета. Из Буенос-Ајреса јављају да тамо влада велико одушевљење ради побједе која, према писању аргентинских листова значи слободу трговине у Атлантику и враћање условима нормалне пловидбе.

Лорд Киченер је именован почасним пуковником ирских добровољаца мјесто покојног лорда Робертса.

Цјелокупни британски губитци у поморској борби код фалклендских острва, износи 7 мртвих и 4 рањена, без иједног официра.

Вашингтон, 29. новембра. Јапан је повјерио заштиту својих интереса у Њемачкој америчкој амбасади у Берлину. Тај чин је значајан, доказујући слогу која влада између Вашингтона и Токиа.

Лондон, 29. новембра. Званично се из Јапана јавља, ако буду европски савезници бројно слабији, да ће Јапан послати у помоћ своју војску.

Петроград, 29. нов. Министри Унутрашњих Дјела и Правде послали су своје стручњаке у Галицију да проуче тамошње друштвене и вјерске прилике, ради увођења руских закона. (Вјестник).

Париз, 29. нов. Агенција Хава-сова званично јавља да је у околини Ипра одбијен врло жесток њемачки нападај. У овом крају отели смо шанчеве које су били заузели Нијемци. На осталом фронту ништа значајније.

Лондон, 30. нов. Енглеска је влада ријешила да укаже гостопримство и да издржаје стотину хиљада белгијанских бјегунаца, који су се склонили у Холандију. Младићи који су у стању да приме оружје, ућиће у француску војску која се сада формира.

Рим, 30. нов. „Corriere della Sera“ тврди да је била у Драми јака борба између регуларних грчких трупа и бугарских комита. Не зна се да ли ће бити посљедица. Исти лист наводи да се настављају напори трајног споразума у Софији у корист савеза балканског. Краљ Фердинанд је наново предузео у праву спољне политике у Бугарској.

Каиро, 30. нов. Енглеска влада дефинитивно је свргнула бившег кедива и прокламовала Хусеин Кјамилу за Султана Египта и Судана.

Њујорк, 30. нов. Лабораторији Едисонови у Њујорку сасвим су изгорјели. Штета се рачуна приближно на пет милиона долара. Спашен је лабораториј научних инструмената.

Лондон, 30. нов. Њемачке подморске лађе покушале су да потопе у Доверу енглеске лађе, али без успјеха. Једна подморска њемачка лађа потопљена је, а друге су се спасиле.

ПОЗИВ

Позивају се сви они, из Општине вароши Цетиња, који имају уписивати „дацију“, да то учине у недјељу 7. дец., те да се ради тога пријаве у канцеларију Капетанског Суда у Бајицама.

Број 5310. Из канцеларије Општинске Управе, 29. нов. 1914. г. Цетиње. 1,2